

5 dikter

av

Kristian Lundberg

2.

Det är nu knappt tio år sedan jag blev nykter. Varje dag jag passerar utan att dricka är en vinst — ett vitt blad där jag kan skriva ner lyckans 365 olika namn.

Allt i mitt liv håller den frånvaron som centrum. Sjukdomen alkoholism levde i mig, i varje por av min kropp. Den åt mig som bröd, drack mig som vatten, strödde mig som salt.

Vansinnet i alkoholen blev ett sätt att överleva, att uthärda. Alkoholen fick världen att djupna, fick mig att andas ut. De första åren. Sedan vansinne, bara vansinne.

Himlen över industriområdet är grå som blyerts. “Allt” skriver jag i snöbrevet, och menar egentligen bara att jag lever här, i ett ständigt ögonblick. Avgörande i varje sekund. Det finns ingenting vackert i sjukdomen. Den är också ett sätt att uthärda sig själv.

58.

Det är ett par timmar varje dygn som står tomma. Jag tänker på rum, stora utrymda rum uppe på vinden eller nere i källaren. Allt det man samlar på sig under ett liv, och som nu flyttas ut, kastas bort. Dessa timmar är djupa, som membran darrar de ut mot en okänd del av mig själv. När jag sitter här, en snart medelåders man i en hyrd lägenhet i centrala Malmö — så finns också det i mig:

En springande pojke, ett plötsligt regn, en gudstjänst i Kairo, ett utslaget hår, ett skratt, en cirkel som djupnar, ett träd som fälls till marken

Allt är i pågående, rör sig i mig, slår som vågor genom kroppen, så att orden jag uttalar är allt detta, är pojken, är regnet, är skrattet.

72.

Jag tänker mig att jag skriver
i en bok formad av snö, vita
kristaller står sammanpressade
hopfogade till ark, där jag
tecknar dagens händelser, noterar
det som sker, anmäler mig inför
den myndighet jag lyder under
“Akademien för vansinne, tungsinne, vanmakt”
Inte undra på att jag blir trött på mig själv
Detta enahanda rapporterande “mannen drack
Kaffe kl. 06.00.”

7.

Det händer att dikten blir så intensivt
närvarande att jag inte längre kan avgöra
om jag är en levande människa som går bland
de döda eller om jag redan har somnat och går
vilse bland alla som redan är vakna. Jag minns att vi
fäste själva inseglet i jorden; att det smakade blod i munnen
Jag skriver om henne igen. Allt annat blir omöjligt
Jag listar mina ord: ryggmuskler, bortvändhet, hand
Och så detta genomborrande ljus som hittade fram till
den som jag hade blivit: en människa tvingad ner på knä
Jag ropar ditt namn. Jag läser: "Herrens ljus bländar er,
slänger er ner i marken."

*

Jag vet; mina axlar trycktes mot golvet och jag var aldrig levande; inte på det sättet att man kan dela upp oss i döda och levande

I dagboken antecknar jag för den här dagen: “Allt material skall vara biografiskt, för hur kan man skriva utan att låta orden vara färgade av den man är?” Efter en stund skriver jag:

“Hur kan jag komma tillbaka till minnet av henne utan att kränka just själva minnet av henne?”

Och så lägger jag undan dagboken i en hög med papper och hittar den först ett halvår senare när jag letar efter ett utkast till en dikt och jag hittar dessa rader, hastigt nerklottrade, kanske som ett svar på just den omöjliga fråga som jag ställde i dagboken:

© Kristian Lundberg

Dikterna hämtade ur:

Den som inte talar är död

En berättande dikt i nittiosex kapitel

Wahlström & Widstrand 2003

och

Min kropp lyser vit

Diktsvit

Ellerströms 2011

Urval: Bo Bjelvehammar